Autòpsia de Podemos [4/4]: La flaire a ranci de Podemos

written by Carme R. Roquet-Jalmar | 1 de novembre de 2016

Des del discurs patriòtic d'en Pablo Iglesias a l'inici de la fundació del seu partit: «Jo sóc espanyol i no m'agradaria que Catalunya se n'anés, però qui sóc jo per anar en contra de la voluntat d'un poble?», ha plogut molt i han vingut després una andanada de posicionaments polítics del tot diferents. Anem-ho a analitzar.

Ande Gutiérrez, de Podemos Euskadi, apel·lant a la teoria del «tot és ETA» del jutge «campeador» Baltasar Garzón, acusant Jarrai i Segui d'aterrir a tot aquell que no opina com ells.

Després d'ell, l'aleshores membre de Podemos Estepona, Manuel Vallejo, admirador de José Antonio Primo de Rivera, es despatxava a les xarxes socials amb discursos plens d'un nacionalisme espanyol que bé podria haver sortit de la boca de Sáenz de Ynestrillas.

Dins el corrent «Podemos Units a Catalunya», el portaveu antisobiranista d'aquesta candidatura a les eleccions internes pablistes, Enric Martínez, acusava Guanyem de filonacionalista i cridava, en pla Ciutadans, a cercar els vots Podemos entre els votants i els exvotants del PSC, exigint que Podemos es desvinculés «d'aquestes temptacions». Qui ens anava a dir que acabarien anant junts podemites i colauistes en amor i companyia, oi? I amb la senyora Colau afegint que «Barcelona y Madrid bien podrían compartir piso».

Seguim.

Després vindria aquella andanada acusatòria de Pablo Iglesias contra el dirigent de la CUP, David Fernández, amb aquella frase: «No em veureu donant-me una abraçada amb Mas». (Finalment va acabar demanant disculpes. Es veu que el rebuig

que va rebre a Catalunya per aquesta desafortunada frase el va fer adonar-se'n que podria perdre molts vots i una possible futura aliança amb les CUP). Ell i na Colau sempre han tingut a Mas a la picota. Dir Mas era anomenar al dimoni. Però Iglesias bé li dóna la mà al rei i li regala DVDs. El Borbó no és «casta», sembla ser…

També es va retratar, intentant menysprear als independentistes, al vincular aquest moviment només a CDC, obviant que hi ha un altre moviment d'esquerres, que no és de la CUP, sinó que travessa, en major o menor grau, a gran part de l'esquerra catalana.

En la seva primera campanya a Catalunya va fer una crida als immigrants espanyols i els seus descendents a què ensenyessin les dents, que es revelessin contra «l'opressor» (Catalunya), creant una divisió inexistent entre els catalans. És va fotre la clatellada del segle, és clar. Per això ja no ho ha tornat a dir. Ara és més subtil.

Què podem dir de l'exfiscal Carlos Jiménez Villarejo (podemita), que va titllar d'antidemocràtica i il·legal la consulta del 9N? Com un feixista qualsevol, vaja.

No oblidem, tampoc, la callada per resposta a la carta oberta d'un militant de l'esquerra abertzale basca a Pablo Iglesias i Juan Carlos Monedero davant la convocatòria de la manifestació en defensa dels drets dels presos polítics d'Euskadi, demanant el suport de Podemos. Resposta final de Podemos, després de marejar la perdiu: la no assistència a aquesta manifestació, deixant hipòcritament, que fossin les seves bases les que ho decidissin a títol individual.

I en Monedero ja fa temps, en una entrevista a Ràdio Euskadi, va intentar eludir totes les preguntes que se li van fer sobre la sobirania, tancant la qüestió, després d'acusar de «casta» als periodistes que l'entrevistaven, amb allò que Podemos «no s'entreté en minúcies nacionalistes». Apa!

És cert que en qüestions de «vertebració territorial», el senyor Errejón té més quall que el senyor Monedero i que és capaç d'aparentar defensar el dret dels catalans o bascos a decidir però, ai amics, quan concreta se li veu el llautó, perquè plantejar que l'exercici del dret de sobirania s'ha d'exercir en el marc d'un procés constituent no és tant diferent a dir que «la unitat de la pàtria» és sagrada.

Encara que em costi d'entendre, respecto que hi hagi qui no sigui independentista, però crec que és molt fàcil d'entendre els que sí que ho som. De la mateixa manera que n'hi ha prou amb què un membre d'un matrimoni vulgui divorciar-se sense necessitat de mutu acord, un poble, del quan una part significativa sent que viu sota les condicions d'un matrimoni forçat, té el dret a decidir sobre la seva autodeterminació, sense la necessitat que la resta de territoris es pronunciïn sobre aquest dret, o de postergar els seus desitjos a que altres avancin en processos que són aliens (reforma de la constitució que no cal fer, per cert).

Sota aquest tipus de discurs que va des del patrioterisme i l'afiliació de forces coercitives (exèrcit i policia) a la seva organització, fins el cinisme i l'ambigüitat calculada tan de l'estil PSOE dels primers anys de la transició, els silencis, omissions, mitges paraules,… segons es facin des dels territoris que plantegen el dret a la independència o des de Madrid, la projecció d'un perfil baix, que eviti pronunciaments clars i rotunds, o la pervivència d'apel·lacions al patriotisme, per molt que es busqui emmascarar des de la resignificació dels «significats buits» dels que parlàvem en l'anterior article, la veritat és que Podemos s'apropa a marxes forçades al concepte «d'unitat de la pàtria» del PP i de Ciudadanos, amb els que comparteix, especialment amb el partit d'en Rivera, més qüestions de les que admet, cosa que afavoreix la seva posició com a opció en la qual els poders fàctics veuen un element vertebrador d'Espanya.

Només cal llegir l'alegria amb què determinats mitjans proclius a la «unitat de la pàtria» acullen els pronunciaments que enfronten Podemos amb les diferents tendències independentistes catalana o basca, ja siguin de dretes o d'esquerres.

Definitivament, Podemos i les confluències són l'arma més poderosa que té l'unionisme espanyol per lluitar contra l'independentisme i també, possiblement, la més efectiva, ja que el seu discurs de fum, atrau les ànimes càndides com la mel a les mosques. Tot és qüestió de fe i la fe mou muntanyes (o masses hipnotitzades).

Però també la Espanya de sagristia és present a Podemos i ho va fent de manera accelerada. La cosa va començar amb allò del «Cercle Podemos Espiritualitat Progresista», dirigit pel monjo José Antonio Vázquez.

Va continuar amb Juan Carlos Monedero que va passar d'escriure un article, a l'abril de 2012 titulat «Concordat amb la Santa Seu» on defensava el laïcisme de la II República, la seva prohibició de les ordres religioses i de la dedicació de l'església a l'ensenyament i el fet de que estigués obligada a pagar impostos, a ser professor de la Universitat pontifícia, defensar el concordat amb el Vaticà sota l'absurd argument que, com que el Vaticà és un estat, els acords amb els estats no es denuncien. Al senyor Monedero l'hi agrada tractar a tothom com si fos imbècil.

Cal destacar especialment la devota i vergonyosa caiguda en la papolatria per part d'Iglesias. L'entusiasme amb que es va escorxar les mans al Parlament Europeu, i els crits entusiastes que va entonar cap Bergoglio, de paraula i tuits, resultaven doblement ridículs, venint de qui, en un passat que no tan llunyà, però que sembla ja remot, s'havia confessat comunista i ateu. París bé val una missa, i el vot catòlic una conversió més ferma que la de Pau de Tars en el seu viatge a Damasc. Sens dubte, la «llum encegadora» de l'apòstol de Crist

és el «càlcul electoral» del cabal del vot catòlic.

Ha de sorprendre'ns, doncs, que Infovaticana, un dels òrgans oficiosos de l'església catòlica espanyola, en particular, i de la jerarquia eclesiàstica vaticana, en general, tracti amb tanta amabilitat a Podemos i als seus líders?

Ens ha de sorprendre que reconeguts catòlics de dretes, com ara Luís María Ansón o Juan Manuel de Prada es mostrin tant respectuosos amb Podemos? En de Prada veu la funcionalitat del vot a aquesta formació com alleujament contra els polítics i assenyala, encertadament al meu parer, que «és una marca blanca del sistema». I que me'n dieu de n'Ynestrillas, falangista condemnat per més d'un delicte contra la democràcia, violent i exaltat com a pocs, que manifesta en les xarxes socials que és votant de Podemos?

En definitiva i, com a conclusió general en relació amb tot el que s'ha exposat, Podemos i les confluències seran una opció servil i útil a l'*statu quo* espanyol, que no podrà, com no han pogut el PSOE i el PP, respondre a les exigències antisocials i antidemocràtiques que aquest pugui dictar.

El seu programa polític, lluny de representar una ruptura amb l'ordre establert en la transició del 78, es limitarà, en cas d'un canvi d'escenari polític, a una substitució de sigles: PSOE per Podemos i potser algun dia, PP per Ciudadanos. Una nova generació de polítics ambiciosos, cínics i sense manies ni problemes de consciència respecte al paper que jugaran.
La monarquia i la sacrosanta unitat del regne d'Espanya poden dormir com un tronc pel que fa als nous partits a l'alça.

Per tant, i per acabar aquesta llarga (i farragosa) sèrie d'articles, el millor que «Podem» fer els què encara tenim una neurona en funcionament en el nostre cervell, és fugir de la crema, no perdre la confiança en els nostres imperfectes polítics independentistes i, sobretot, lluitar per portar endavant la independència del nostre país que és, al cap i a

la fi, el veritable i definitiu canvi que Catalunya i el catalans necessitem i ens mereixem. I ara més que mai perquè amb un país que té el 100% del seu PIB endeutat i que ha de fer unes retallades monstruoses, s'hauran acabat la sanitat i la educació públiques i ja veurem si es cobraran les pensions.

Per sort, una Catalunya fora d'Espanya comptarà, ja d'entrada, amb 16.000 milions d'euros més a l'any que és el que Espanya se'ns queda i no ens torna, amb els que es podran pagar aquestes despeses. A més que es crearan milers de nous llocs de feina al ser un estat independent. Per tant, amics, tinguem cap, no ens creiem als lerrouxistes (que ja van demostrar el mal que poden fer als anys 30) i votem llibertat, votem justícia. Votem independència. VISCA CATALUNYA!